

💧 "מוסר ד"ש חם... למשפחה האהובה שלי...אוהב אותכם"-דיוקן של הרב אבי גולדברג הי"ד💧

אוקטובר הקשה כך כינו את חודש תשרי תשפ"ה שסגר אתמול את הדלת.

אוסף עימו 87 נרצחים ונרצחות מכל הזירות, בינהם חיילים רבים:

וכמה דמעות

וכמה יתומים ואלמנות..

וחיוכים מתוקים של אנשים טובים, שלא איתנו עוד.

יום רודף יום, וכבר הלב מרוסק, והדמעות יבשו, ורק זעקה... עד מתי אבא?? עד מתי??

שוועתינו תשמע!

ביום ראשון השבוע פרסמו את הסרטון של הרב אבי (אברהם יוסף) גולדברג הי"ד רב צבאי בגדוד 8207.

הסרטון צולם בלבנון ע"י כתב חדשות, שבסופו הוא ביקש מהרב אבי למסור ד"ש.

הרב אבי שלא פגש את משפחתו ימים רבים ולא דיבר איתם מעל שבוע התרגש מאד.

ואני, שראיתי את הסרטון הזה, את תמצית הגעגוע, האהבה, הדאגה, המסירות נפש..

שראיתי את הדמעות שעלו לו לעיניים, התפרקתי בבכי.

כי שבועיים אחרי הסרטון, הרב אבי גולדברג הי"ד נהרג בלבנון.

בכל פעם שראיתי את הסרטון או הראתי לבעלי, עלו לי מיד הדמעות.

משהו בחיוך שלו, בדמעות שלו ריגש אותי, ופתאום החלטתי ש...אני רוצה לצייר להם את הרגע הזה.

ביקשתי רשות מבעלי, כי האולטימטום קצר, וזה דורש המון זמן של ישיבה על המחשב. במיוחד שאין לי תמונות ממנו באיכות, ואין לי בני משפחה שידייקו ויכוונו. עבדתי על הציור מיום שני במשך 6 שעות רצופות, למחרת במקרה שמעתי ברדיו את הכתב שראיין אותו, שסיפר כמה זה זעזע אותו שהיה לו חלק בזכרון כ"כ משמעותי למשפחה. המשכתי לצייר גם ביום שלישי, ושוב ד"ש ממשפחת גולדברג, הפעם רחל אלמנתו היקרה בראיון ברדיו, מספרת על בעלה, איש מדהים ומיוחד, עם חיוך ענק שלא ירד מהפנים. הם היו שרים ומנגנים לניצולי שואה ביום ההולדת שלהם. אימצו כמה מהם לסבא רשמי של המשפחה. ואני שוב דומעת. ואומרת לעצמי: "איזה איש גדול, אני זוכה לצייר. איך הלב שלי בחר לצייר דווקא אותו..."

רק ברביעי בבוקר, הרגשתי שהציור מבטא מספיק, הכי קרוב למציאות. ושלחתי להדפסה בדפוס היחיד שהיה פתוח והבטיח לי שמדפיסים לי עכשיו כדי שאוכל לצאת משם מיד לניחום אבלים מירושלים. הדפוס באופקים, נסענו אני וחברתי לשם, הגענו ברבע ל11, ואז התחילו המניעות... המכונה לא הוציאה צבעים טובים, היה צייר לאתחל אותה, ואני ממתנה וממתנה... וניסיונות הדפסה חוזרים. בסוף התפשרתי שידיפסו לי בקטן יותר במכונה השנייה בגודל 30-30 ס"מ שניגשתי לשלם, המזכירה אמרה לי: התרגשתי מאד מהמחווה שלך, ההדפסה עלי, אני רוצה גם חלק...

לאחר נסיעה ארוכה לירושלים הפקוקה, הגענו לשום מקום, הוויז לא מצא משום מה את הרחוב. חנינו איפה שכיוונו אותנו,

ומצאנו את עצמינו צועדות רחוב וחצי ברגל, עד לאוהל המנחמים שהיה עמוס באנשים כואבים ודומעים.

השעה כבר אחת וחצי, אנחנו צריכות לחזור בזריזות

המתנתי בסבלנות, בזמן שאלמנה טריה ניחמה בבכי גדול את המשפחה.

וכשהיא סיימה וניסיתי להתקרב, בן משפחה אמר ברמקול שהמשפחה יוצאת להפסקת צהריים.

אני הייתי בשוק, ניסיתי להיכנס ולבקש רק להגיש לה וללכת, אך אמרו לי ללכת לאח של הרב אבי הי"ד.

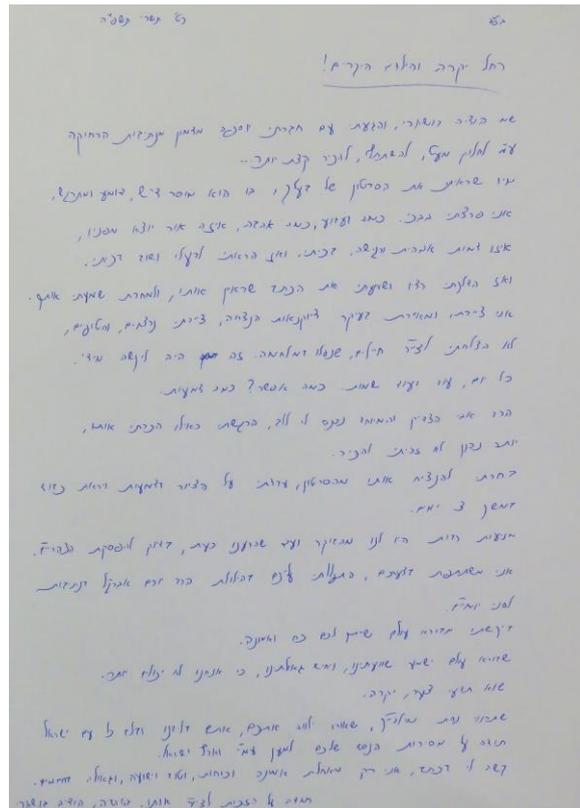
ניגשתי לאח, והגשתי לו את הציור, הוא התרגש מאד, ואמר לי שזה יצא מדוייק להפליא.

חשבתי לשוב על עקבותיי ולחזור.

ואז חשבתי לעצמי אכתוב לרחל והילדים כמה מילים ממני, אם אני לא זוכה לפגוש אותם.

חזרתי לציור וכתבתי מאחורה את מה שרציתי לאמר להם בעל פה.

וכך כתבתי:

חזרנו בזריזות לאוטו, יוצאות לדרך הארוכה שמחכה לנו.

ופתאום טלפון. מספר לא מוכר.

אני עונה ורחל היקרה על הקו.

ברגישות מדהימה למחווה שלי, היא מתקשרת להודות לי... מספרת לי שלא התקשרה לאף אחד,

בס"ד איור דיוקנאות הודיה בושארי 0548497475

קודם כל התקשרה אליי, וחבל שלא הכרנו, וזה מנחם אותה כ"כ, בדיוק אותן עיניים, המצח הגבוה
שהיה לו...

ניחמתי אותה בכמה מילים, נשנקת מדמעות.

והבוקר מצרפת לכם את הסיפור והציור, לקרב גם אותכם ולו במעט לאדם המיוחד הזה, שעם ישראל
איבד השבוע.

יהי זכרו ברוך!

הודיה בושארי

איור דיוקנאות מקצועי

0548497475

hodaya7475@gmail.com

www.hodayabushari.co.il